

Synnytyssali 1900-luvun alussa

Synnytyssali oli suunniteltu viittä synnyttäjää varten. Salin sijainti talossa oli mietitty tarkoin, sillä sähkövaloa ei laitoksen ensimmäisinä vuosina ollut. Keinovaloa saatiin öljylampuista, mutta kolme lounaaseen avautuvaa isoa ikkunaa olivat valon takia tärkeitä.

Kaupungin vesijohto ei aluksi tullut synnytyslaitokselle asti. Heidekenillä oli omat vesisäiliönsä, joista vesi johdettiin ympäri taloa. Synnytys- ja leikkaussaliin saatiin lämmintä vettä hanasta, sillä vastaanottohuoneen viereisen kylpyhuoneen kamina lämmitti veden synnytys- ja leikkaussalia varten.

Vasta vähän aikaisemmin oli Suomessakin opittu tuntemaan bakteerit ja toimimaan niin, ettei laitossynnytyksissäkään ollut suurta vaaraa lapsivuodekuumeesta. Tämän takia Heidekenillä kiinnitettiin suurta huomiota puhtaissa, bakteerittomissa olosuhteissa tapahtuvaan työskentelyyn.

Synnyttäjien kylvettämisen lisäksi naisen synnytysalue puhdistettiin ensin vedellä ja saippualla ja vielä karbonaaliliuoksella. Vahvemmallalla liuoksella pestiin synnytykseen osallistuvan henkilökunnan kädet. Välineet puhdistettiin keittämällä tai käyttämällä höyryautoklaavia. Synnytys- ja leikkaussalien lattiat oli päällystetty betonilla pesemisen helpottamiseksi.

Synnytyssali oli rakennettu muusta toiminnasta erilleen ja salin ovi erityisen paksuksi ja hyvin ääntä eristäväksi. Näin sieltä kuuluva huuto ei häirinnyt osastoja, eikä vierailijoita. Kun synnytys oli ohi, synnyttäjä vietiin rullapaareilla osastolle. Valittavana oli suurista ryhmähuoneista ykkös- ja kakkosluokan yksityishuoneisiin.